אבל לא את הטבל וכו': פשיטא לא צריכא בטבל טבול מדרבנן (א) שזורעו בעציץ שאינו נקוב: ולא מעשר ראשון וכו': פשיטא לא צריכא שהקדימו בכרי שנטל ממנו מעשר ולא נטלה ממנו תרומה גדולה מהו דתימא כדאמר ליה רב פפא לאביי קמ"ל כדשני ליה אביי: ולא את מעשר שני וכו': פשיטא לא צריכא דנפדו ולא נפדו כהלכתן מעשר שפדאו על גבי אסימון דרחמנא אמר וצרת הכסף בידך דבר שיש בו צורה הקדש שחיללו על גבי קרקע דרחמנא אמר ונתן הכסף וקם לו: ולא את הלוף: ת"ר מטלטלין את החצב מפני שהוא מאכל לצביים ואת החרדל מפני שהוא מאכל ליונים רשב"ג אומר אף מטלטלין שברי זכוכית מפני שהוא מאכל לנעמיות אמר ליה רבי נתן אלא מעתה חבילי זמורות יטלטלו מפני שהוא מאכל לפילין ורשב"ג נעמיות שכיחי פילין לא שכיחי אמר אמימר והוא דאית ליה נעמיות אמר רב אשי לאמימר אלא דקאמר ליה ר' נתן לרשב"ג חבילי זמורות יטלטל מפני שהוא מאכל לפילין אי אית ליה פילין אמאי לא אלא ראוי ה"נ ראוי אמר אביי רשב"ג ורבי שמעון ורבי ישמעאל ורבי עקיבא כולהו סבירא להו כל ישראל בני מלכים הם רשב"ג הא דאמרן ר' שמעון דתנן בני מלכים סכין על גבי מכותיהן שמן וורד שכן דרכן של בני מלכים לסוך בחול ר"ש אומר כל ישראל בני מלכים הם ר' ישמעאל ור' עקיבא דתניא הרי שהיו נושין בו אלף מנה ולבוש איצטלא בת ק' מנה מפשיטין אותו ומלבישין אותו איצטלא הראויה לו תנא משום רבי ישמעאל ותנא משום רבי עקיבא כל ישראל ראוין לאותה איצטלא:

חבילי קש וחבילי כו': תנו רבנן חבילי קש וחבילי עצים (ב) וחבילי זרדים אם התקינן למאכל בהמה מטלטלין אותן ואם לאו אין מטלטלין אותן רשב"ג אומר חבילין הניטלין ביד אחד מותר לטלטלן בשתי ידים אסור לטלטלן חבילי סיאה אזוב וקורנית הכניסן לעצים אין [א] מסתפק מהן בשבת למאכל בהמה מסתפק מהן בשבת וקוטם ביד ואוכל ובלבד שלא יקטום בכלי ומולל ואוכל ובלבד שלא ימלול בכלי הרבה דברי רבי יהודה וחכמים אומרים מולל בראשי אצבעותיו ואוכל ובלבד שלא ימלול בידו הרבה כדרך שהוא עושה בחול וכן באמיתא וכן בפיגם וכן בשאר מיני תבלין מאי אמיתא נינייא סיאה אמר רב יהודה (סיאה) צתרי אזוב אברתא קורנית קורניתא שמה והא ההוא דאמר להו מאן בעי קורניתא ואישתכח חשי אלא סיאה צתרי אזוב אברתא קורניתא חשי: איתמר בשר מליח מותר לטלטלו בשבת בשר [ב] תפל רב הונא אמר מותר לטלטלו רב חסדא אמר אסור לטלטלו רב הונא אמר מותר לטלטלו והא רב הונא תלמיד דרב הוה ורב כר' יהודה סבירא ליה דאית ליה מוקצה במוקצה לאכילה סבר לה כרבי יהודה במוקצה לטלטל סבר לה כרבי שמעון רב חסדא אמר אסור לטלטלו והא רב יצחק בר אמי איקלע לבי רב חסדא וחזא ההוא בר אווזא דהוו קא מטלטלו ליה משמשא לטולא ואמר רב חסדא חסרון כיס קא חזינן הכא שאני בר אווזא דחזי לאומצא ת"ר דג מליח מותר לטלטלו דג תפל אסור לטלטלו בשר בין תפל ובין מליח מותר לטלטלו (וסתמא כרבי שמעון) תנו רבנן מטלטלין את העצמות מפני שהוא מאכל לכלבים

בשר

שלא ניטלה תרומתו. קא סלקא דעתך שלא ניטלה תרומת מעשר שלו: **אסימון.** שאין עליו צורה: **חצב.** עשב שמשתרש בעומק כנגדו ואין שרשיו מתפשטין וכו (א)תיחם יהושע את הארץ לישראל: **נעמיות.** בנות היענה: **יטלטלו.** דחזי הוא להיות לו פילין ולהאכילן: **על מכותיהן.** בשבת ולא גזר משום שחיקת סממנין: **שכן דרכן לסוך.** בלא מכה הלכך לאו מוכחא מילתא דלרפואה: **הסקין.** הזמינן: **אסור לטלטלן.** ואפילו הזמינם למאכל בהמה דטירחא היא: **סיאה אזוב וקורנית.** לקמיה מפרש לה: **הכניסן לעצים.** לייבשן: **שלא יקטום בכלי.** כדרך חול כדאמרן (לעיל דף עד:) האי מאן דפריס סילקא דמי לטוחן: במילתיה דרבי יהודה גרסינן **מולל ואוכל ובלבד שלא ימלול בכלי הרבה וחכמי' אומרים מולל בראשי אצבעותיו ובלבד שלא ימלול בידו הרבה כדרך חול.** כך מצאתי בתוספתא דרבנן מתמרי דבכולי ידא אסור אלא בראשי אצבעותיו. ומהו מולל כגון אם בא לאכול הזרע מולל השרביטין שהזרע בתוכם: **וכן באמיתא.** לקמיה מפרש מאי אמיתא: **נינייא.** מינטא"י: **פיגם.** רוד"א: **צתרי.** שדריא"ה לוי"ה. ל"א פוליאו"ל: **אברתא.** אישני"א: **חשי.** שדריא"ה. וללשון הראשון לא פורש: **בשר תפל.** שאינו מלוח. ומאן דגריס תפוח היא היא: **מותר לטלטלו.** דלית ליה מוקצה בטלטול: **במוקצה לאכילה סבר לה כר' יהודה.** כלומר באיסור מוקצה לענין אכילה סבר לה כרבי יהודה דאסר לאוכלו (ג) ובאיסור מוקצה לטלטול סבר לה כרבי שמעון: **בר אווזא.** שחוט: **משמשא לטולא.** שלא יסריח: **ואמר להו רב חסדא חסרון כיס חזינא הכא.** שאתם מניחים אותה בשמש ומתחמם ומלקוהו על פיו מחמה נגל: **לאומצא.** כשהוא חי אוכלין אותו בלא מלח: **דג תפל אסור לטלטלו.** דאינו ראוי לכוס ולכלבים לאו דעתיה למישדייה אבל מליח נאכל חי על ידי מלחו:

בשר

ו) **אבל** לא את הטבל. והא דאמר (ד) רבה בפרק כירה (לעיל דף מג.) טבל מוכן הוא אצל שבת שאם עבר ותיקנו מתוקן ה"מ לענין ביטול כלי מהיכנו שלא החמירו כמו לענין טלטול בידים: **שפדאו** אגב אסימון. הא דנקט אסימון היינו דלא כרבי דוסא דפרק הזהב (ב"מ דף מז:) והוה מצי למימר מעות הניתנות סימן לבית המרחץ לד"ה אלא משום דאם כן מאי קמ"ל אבל השתא קמ"ל כרבנן: **ונתן** הכסף וקם לו. אין הפסוק כן אלא ויסף חמישית כסף ערכך עליו וקם לו (ויקרא כז) ודרך הש"ס לקצר ולומר בלשון אחר קצר כי ההיא דפרק הדר (עירובין דף סה.) רבי חנינא ביומא דרתח לא מצלי שנאמר בצר אל יורה ובפרק הרואה (ברכות דף נה:) שנאמר כל החלומות הולכים אחר הפה וקשה לר"י נימא כסף דוקא וכ"ת דשוה כסף ככסף הלא דגבי נזקין מצרכינן קרא ישיב לרבות שוה כסף ועוד דאם כן אפילו קרקע נמי ומנלן למעוטי קרקע ואומר ר"י דמכלל ופרט נפקא כדתנן בבכורות בפרק יש בכור לנחלה (דף נא.) אין פודין לא בעבדים ולא בקרקעות ולא בהקדשות ומפרש בגמרא דבעי למימר ולא הקדשות בכל אלו לענין פדיון בכור דרשינן התם כלל ופרט ופדויו מבן חדש כלל כסף פרט תפדה חזר וכלל מה הפרט מפורש דבר המיטלטל כו' ה"נ איכא למימר בפדיון הקדשות ונתן כלל כסף פרט וקם לו חזר וכלל כו' מיהו בת"כ דריש ליה מקרא אחרינא וכל ערכך יהיה בשקל הקדש מה ת"ל לפי שנאמר (ה) תפדה יכול בעבדים ושטרות וקרקעו' ת"ל בשקל הקדש אין לי אלא סלעים מניין לרבות כל דבר המיטלטל ת"ל ופדה בערכך א"כ למה נאמר בשקל פרט לעבדים ושטרות וקרקעות אלא כן דרך הש"ס שאינו מביא עיקר הדרשה כמו שרגיל להביא (ס)(כתובות דף מו:) בנעוריה בית אביה כל שבח נעורים לאביה אע"ג דההוא בהפרת נדרים הוא דכתיב וכן הרבה: **רשב"ג** אומר אף מטלטלין שברי זכוכית. משמע דמודה לת"ק דמתיר חרדל והא דתנן רשב"ג מתיר בלוף וכל שכן דמתיר בחרדל: **הכניסן** לעצים אין מסתפק. איכא למימר דה"ק הא סתמא נעשה כמי שהכניסן למאכל בהמה כי היכי דלא תקשה רישא לסיפא: **דחזי** לאומצא. מכאן ראיה דדם האברים שלא פירש מותר דקאמר דחזי לאומצא אע"ג דלא מליח (ט): **דג** תפל אסור לטלטלו. תימה מדשרי בשר תפל אלמא כר"ש אתיא אם כן דג תפל נמי לישרי כמו בשר תפל וי"ל דדג תפל אינו ראוי לכלבים אי נמי כר' יהודה אתיא ודג תפל אע"פ שראוי לכלבים אסור לטלטלו דכל מידי דחזי לאינש לא מקצה לכלבים בשר תפל מותר לטלטלו לרבי יהודה מפני שהוא מאכל לחיה: **מטלטלין** את העצמות. לר' יהודה דאית לי' מוקצה מיירי כגון שלא הי' עליה' בשר מאתמול:

בשר

מסורת הש"ס

א) [ב"מ מז:], ב) [תוספתא פט"ו], ג) ב"מ קיג:, ד) לעיל קיח., ה) [לעיל ס: יבמ"ג], ו) פי' מעיל ותגורה, ז) [תוספ' פט"ו], ח) [שם], ט) פ"ח פילה, י) [לקמן קמ. ע"ש], כ) [פילה מ.], ל) רש"ל מ"ז, מ) [כ"כ נו.], נ) [שייך לעיל קטו: על המשנה], ס) [המורה מקום זה לא דק דלהדיה שם בכתובות מו: וכן שם מ: ובקדושין ג: פריך הש"ס עלה ומפיק ב"כ דהביא בהפרת נדרים הוא דכתיב אבן כוונתם אגמרא דב"ק פו. וע"ש בתוספות ד"ה בין יע"ע כתום' עירובין טו: ד"ה בכתובה וכו' מבואר היטב וע"ע תוספות מו"ק ח. ד"ה נ"ל ומגילה ג. ד"ה ילן ודף כ. ד"ה דכתיב יבמות פא. ד"ה אי בת וסנהדרין לד: ד"ה דכתיב חכמים קי. ד"ה והתורה ובכריתות טו. ד"ה עדות וסוכה ג. ד"ה כי יקריב בכורות יד: ד"ה טיב], ע) [וע"ע תוס' חולין יג. ד"ה ותפלין].

תורה אור השלם

1 וְנָתַתָּה בַּכָּסֶף וְצַרְתָּ הַכֶּסֶף בְּיָדְךָ וְהָלַכְתָּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ בּוֹ: דברים יד כה

2 וְאִם גָּאֹל יִגְאַל אֶת הַשָּׂדֶה הַמַּקְדִּישׁ אֹתוֹ וְיָסַף חֲמִשִׁית כֶּסֶף עֶרְכְּךָ עָלָיו וְקָם לוֹ: ויקרא כז יט

הגהות הב"ח

(א) גמ' בטבל טבול מדרבנן וכגון שזרעו בעציץ: (ב) שם וחבילי עצים (וחבילי זרדין) תא"מ ונ"ב עי' כמה שכתב הטור א"ח סי' ש"ח משמע להדיא דלא גרסי' בברייתא וחבילי זרדין אבל במתניתין גרסינן וחבילי זרדין ע"ש: (ג) רש"י ד"ה במוקצה וכו' דאסור לאוכלו ובמוקצה לאיסור טלטול סבר: (ד) תוס' ד"ה אבל וכו' דאמר רב יוסף בפרק כירה: (ה) ד"ה ונתן וכו' לפי שנא' ופדה בערכך יכול בעבדים:

גליון הש"ס

גמ' והא רב הונא תלמיד דרב. כילה דף ח ע"א. כ"ק קטו ע"א. ועיין ב"ב דף קנג ע"א תוספות ד"ה שלחו ליה (וקנ"ב ע"ב): שם במוקצה לטלטל ס"ל כר' שמעון. עיין לעיל דף יט ע"ב תוספות ד"ה הני כרבי דווי. ולקמן דף קלט ע"ב הפיין לדף קמ ע"ב תוספות ד"ה אלא לבשרה. ועיין במהרש"א כילה דף לג ע"א בתוספות ד"ה אין סומכין:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אין מסתפק מהן בשבת למאכל בהמה. נ"ב למאכל מסתפק מהן בשבת: [ב] שם מותר לטלטל בשבת בשר תפל. נ"ב ני' הגאונים ורי"ף תפוח ועי' רשב"א:

רבינו חננאל

אסימון, מטבע שאין עליו צורה. ולא את הלוף ולא את החרדל. רשב"ג מתיר בלוף וכו'. והא דרשב"ג בשיטה. חבילי קש וחבילי עצים וכו'. חצב עשב הוא, וההוא העשב (שכן) [שבו] תיחם יהושע לישראל את הארץ. הא מתניתין סתמא היא וכוותיה עבדינן; דהא מתניתא נמי דברי הכל הוא, ורשב"ג דאמר אין מותר לטלטל אלא חבילה הניטלת בידו אחת, מוקמינן ליה בחבילות שהכניסן למאכל בהמה דכל סתם של תורה לתומרא עבדינן. ותוב מתניתין סתמא תני וכוותה עבדינן. וליכא לאוקמה [ד]רשב"ג מפרש, דהא לא קתני איתמי ולא במה. חבילי סיאה, צתרי, אזוב, אברתא, וקורנית, חאשי, כולן מיני איזוב הן. הכניסן לעצים להדליק מהן, אין מסתפק מהן בשבת, למאכל בהמה, מסתפק מהן בשבת, ואדקי"ל אכל דחזי ליה. וקוטם ואוכל ובלבד שלא יקטום בכלי. ובמלילה חלקו ר' יהודה וחכמים, והלכה כחכמים שאמרו מולל בראשי אצבעותיו ואוכל ובלבד שלא ימלול בידו הרבה כדרך שהוא עושה בחול. וכן באמיתא וכן בפיגם וכן בשאר מיני תבלין. וקי"ל כחכמים. אמיתא, נענע. בשר תפוח, חלקו[ן] בו רב הונא ורב חסדא, רב הונא אמר מותר לטלטלו ורב חסדא אמר אסור לטלטלו. והילכתא כרב הונא, דרב חסדא לגבי רב הונא תלמיד הוא. ותוב רב הונא קאי כר' שמעון דקיי"ל כוותיה. ואפילו רב דסבר כר' יהודה במוקצה לאכילה במוקצה לטלטול כר' שמעון סבירא ליה. ואי חזי לאומצא, פי' ואם ראוי להיאכל נא אפילו רב חסדא מודה שמותר לטלטלו. ועוד תנא מסייע ליה לרב הונא דתנו רבנן דג מלוח מותר לטלטלו. דג תפל אסור לטלטלו. בשר בין חי ובין מליח מותר לטלטלו. ת"ר מטלטלין את העצמות מפני שהן מאכל לכלבים.

עין משפט נר מצוה

טו א ב ג מיי' פכ"ה מהל' שבת הל' יט:
טז ד ה מיי' פכ"ו מהל' שבת הל' [טו] יז סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן שח סעיף כט:
יז ו מיי' פ"א מהלכות מלוה ולוה הלכה ז ופ"ג מהלכות ערכין הל' טו סמג עשין לג טוש"ע ח"מ סימן צז סעיף כח:
יח ז מיי' פכ"ו מהלכות שבת הלכה יח סמג לאוין סה ועשין קלה טוש"ע א"ח סימן שח סעיף כח:
יט ח ט מיי' שם ופכ"א שם הלכה יט סמג שם טוש"ע א"ח סימן שכא סעיף א וסימן שיט סעיף ו:
כ י מיי' פכ"ו שם הלכה טו סמג שם טוש"ע א"ח סי' שח סעיף לג:
כא כ מיי' שם טוש"ע שם סעיף לא:
כב ל מיי' שם טוש"ע שם סעיף כט בהג"ה:

לעזי רש"י

מינטא"י [מינט"א]. מנתה (צמח).
רוד"א. פיגם (צמח).
שדריא"ה. צתרה (צמח).
פוליאו"ל [פוליי"ל]. מנתה (צמח).
אישני"א [אישב"א]. איזוב.
שדריא"ה. צתרה (צמח).

מוסף רש"י

ולא מעשר ראשון וכו' פשיטא. קס"ד כתרומת מעשר קאמר וקפריך פשיטא (עירובין לא: ופסחים לה:) דהיינו טבל (ברכות מז:). **שהקדימו בכרי.** לאחר שנתמרח והוקבע לתרומה מן התורה, קדם לוי את הכהן ונטל מעשר ראשון תחלה, ולאחר מחמישים שבו היה ראוי לתרומה גדולה לכהן, ושלא ניטלה תרומתו דקתני לאו תרומת מעשר קאמר, אלא תרומה גדולה (ברכות שם) דמהו לאפרושי מיניה מקמי דליפרשי מעשר מניה קאמר (עירובין שם ופסחים שם). **כדאמר ליה רב פפא לאביי.** לעיל אי הכי אפילו הקדימו בכרי (ברכות שם). **אסימון.** כסף שלא נקבע בו צורה וקורין לו אסימון בלע"ז (שם). **ונתן הכסף וקם לו.** במקדיש שדהו כתיב (ויקרא כז) ויסף חמישית כסף ערכך (עירובין שם ופסחים שם). **רשב"ג הא דאמרן.** רשב"ג מתיר בלוף מפני שהוא מאכל עורבין, וישראל בני מלכים וראוי להם לגדל עורבים לנוי ולשחוק (ב"מ קיג:). **שכן דרכן של בני מלכים לסוך בחול.** בלא שום מכה, הלכך כי איכא מכה נמי לא מוכחא מילתא דלרפואה עביד דליגזרו רבנן משום שחיקת סממנים (ב"מ קיג:). **מפשיטין אותו.** לפרוע לבעל חוב את חובו (שם).

רב נסים גאון

אסימון הוא מטבע. בפרק הזהב (ב"מ דף מז) מאי אסימון פולסא. ומה שהוא כעין זה אסור לפדות בו את המעשר שני, כי הכתוב פי' שצריך מטבע שיש עליו צורה, דכתיב (דברים יד) וצרת הכסף בידך דבר שיש עליו צורה. **ת"ר** מטלטלין את החצב. זה [ה]חצב הוא צמח משלח שרשיו למטה בקרקע בצדק בלא הטייה, והוא מה שאמרו בפרק חזקת הבתים (ב"ב דף נה) אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן המצר והחצב מפסיקין בנכסי הגר וכו'. ואמרו מאי חצובא, אמר רב יהודה אמר רב שבו תיחם יהושע את הארץ לישראל כדי שיתפרשו תחומין אחר מחבירו ויאמינו בכך לענין עירובן של תחומים ושיתופם, כי השרשים שהוא משלח בקרקע מוכיחים על הגבולים. ועל פי זה אמרו שם במסכת יום טוב (ופ"ק אין צדין דף כה) תצובא מקטע רגליהון דרשיעיא שהוא, דבר שאין בו רוח חיים, ובצמיחתו משלח שרשיו בארץ במשפט, והרשעים מעקמין דרכיהם ואין הולכין בדרכיו של הקב"ה כמו שראוי להם לכך דרכם באפילה.

א) אולי צ"ל יהא הדין אם הכניסן סתמא דקיי"ל דדעתיה אכל דחזי ליה ועי' תוס' כאן ד"ה הכניסן.